

wynajmować,
pożyczać (od kogoś)

Wynajmuję pokój w Warszawie.

kariru

かりる

ワルシャワで へやを **かりて** います。
Warushawa-de heya-o **karite** imasu.

gumka

Nie używam **gumki**.

keshigomu

けしゴム

けしゴムを つかいません。
Keshigomu-o tsukaimasen.

oglądać / widzieć

Oglądamy zdjęcia z podróży.

117

miru

みる

見

nr 598

りょこうの しゃしんを **みます**。
Ryokō-no shashin-o **mimasu**.

117

czyjś tata

Co robi **twój tata**?

otōsan

おとうさん **お父さん**

nr 600

おとうさんは なにを して います か。
Otōsan-wa nani-o shite imasu ka.

Fonetyka

Fonetyka języka japońskiego jest bardzo uboga. Niemal wszystkie występujące w niej dźwięki mają swoje polskie odpowiedniki. Poniżej zamieszczamy wskazówki jak czytać japońskie głoski:

- sh – jak polskie „ś” (np. *koshi* – biodro),
- ch – jak polskie „ć” (np. *chichi* – mój tata),
- ts – jak polskie „cs” (np. *tsuma* – moja żona),
- y – jak polskie „j” (np. *yama* – góra),
- j – jak polskie „dź” (np. *ojigi* – ukłon),
- z – jak polskie „z” (np. *zubon* – spodnie).

W języku japońskim obok samogłosek krótkich występują ich długie warianty. Wymawiane są mniej więcej dwa razy dłużej niż samogłoski krótkie, np.:

- ā – jak polskie „aa” (np. *okāsan* – czyjaś mama),
- ū – jak polskie „uu” (np. *kūki* – powietrze),
- ē – jak polskie „ee” (np. *onēsan* – czyjaś starsza siostra),
- ō – jak polskie „oo” (np. *kōen* – park).

ZNAKI
KANJI

1.	2.	3.	4.
一	<i>ichi</i>	<i>hito•tsu</i>	jeden
		一	
二	<i>ni</i>	<i>futa•tsu</i>	dwa
		一 二	
三	<i>san</i>	<i>mi•tsu</i>	trzy
		一 二 三	
四	<i>shi</i>	<i>yon, yo, yo•tsu</i>	cztery
		一 二 三 四 四	
五	<i>go</i>	<i>itsu•tsu</i>	pięć
		一 丁 卅 五	

ZNAKI
KANJI

1.	2.	3.	4.
六	<i>roku</i>	<i>mu•tsu</i>	sześć
		一 二 六 六	
七	<i>shichi</i>	<i>nana, nana•tsu</i>	siedem
		一 七	
八	<i>hachi</i>	<i>ya•tsu</i>	osiem
		丿 八	
九	<i>kyū, ku</i>	<i>kokono•tsu</i>	dziewięć
		丿 九	
十	<i>jū</i>	<i>tō</i>	dziesięć
		一 十	